İLÂHÎ DİNLERİN RUHBİRLİĞİ (20)

(...dünden devam)

27- (Meryem) *onu taşıyarak kavmine getirdi: "Ey Meryem, dediler, sen tuhaf bir iş yaptın." 28- "Ey Hârûn'un kız kardeşi, baban kötü bir adam değildi, annen de fâhişe değildi*
(sen ne yaptın böyle)
?" 29-
(Mer-yem)
, çocuğu gösterdi. Dediler ki: "Beşikteki çocukla nasıl konu-şuruz?" 30-
(Çocuk)
: "Ben Allah'ın kuluyum, dedi,
(O)
bana Kitâbı verdi, beni peygamber yaptı." 31- "Beni bulunduğum her yerde yararlı kıldı. Sağ olduğum sürece bana namaz kılmayı, zekât vermeyi emretti!" 32- Anneme iyilik eder
(kıldı)
beni baş kaldıran bir zorba yapmadı." 33- "Doğduğum gün de, öleceğim gün de ve diri olarak kaldırılacağım gün de bana esenlik verilmiştir.

34- İşte Meryem oğlu Îsâ. Şüphe edip ayrılığa düştükleri şey, "ger-çek söz"e göre budur." (Meryem: 44/16-34)

Şimdi kısaca İslâm ile Hz. Îsâ'nın öğretileri arasındaki benzer liklere işaret edeceğiz. Hz. Îsâ şöyle diyor:

"Sanmayın ki ben, şerîati, yahut peygamberleri yıkmağa geldim; ben yıkmağa değil, fakat tamamlamağa geldim." (Matta: 5/17)

Hz. Muhammed'e de şöyle vahyediliyor: *"İşte o peygamberler, Allah'ın doğru yola ilettiği kimselerdir. Onların yoluna uy!"*
(Enam: 55/90)

“Ben bir türedi elçi değilim. Bana ve size ne yapılacağını bilmem. Ben sadece bana vahyolunana uyuyorum.” (Ahkaf: 66/9)

“Bugün sizin dininizi olgunlaştırdım” (Mâide: 110/3)

Bu âyetler, Hz. Muhammed’in de daha önceki dinleri ortadan kaldırmak üzere değil, onları iyice yerleştirmek ve sağlamlaştırmak üzere geldiğini anlatır. Çünkü ona vahyedilenler, daha öncekilere ters değil cevher ve ruh bakımından onlara uygundur. Özde, Kur’ân ile önceki Kitaplar arasında çelişki ve aykırılık yoktur. Hz. İsâ şöyle diyor:

“Kurbanını kesim yerinde sunarken, kardeşinin sana karşı bir şeyi olduğunu anımsarsan, hemen kurbanını orada bırak da git, kardeşin ile barış ve gel, kurbanını takdim et” (Matta: 5/23).

Hz. Muhammed de: *“Hiçbiriniz kendi nefsi için sevdiğini, kardeşi için de sevmedikçe inammış olmazsınız.”* (Buhârî, Îmân: 7; Müslim, Îmân: 71-72; Tirmizî, Kıyâmet: 59; Nesâ’î, Îmân: 19...), *“Yanı başında komşusu aç iken, kendisi yiyip uyuyan kimse, mü’min değildir”*
(Kenz: 9/24929; Hâkim, Müstedrek)

(devamı yarın..)